

ontsnappen kon. In 1892, toen hij ter gelegenheid van het Antwerpsch Landjuweel met het ridderkruis der Leopoldsorde vereerd werd, bood men hem een groot feestmaal aan, waarop heildronken te zijner eere werden ingesteld door de voornaamste mannen der Vlaamsche Beweging, als Jan van Rijswijk en Peter Benoit. Twintig jaar later, in 1912, vierde hem het jonger geslacht ten tweede male op een plechtig feest in de groote zaal van den Dierentuin, toen hij het commandeurskruis der Belgische orde ontvangen had. Roosees, die overigens ridder, officier of commandeur was in allerlei buitenlandsche orden, hem door doorluchtige bezoekers van het Plantijnsch Museum vereerd, droeg nooit het minste lintje in zijn knoopsgat.

Ten laatste male zou hij op 1 Juli 1914 door het Gemeentebestuur van Antwerpen bij zijn aftreden als conservator van het Museum Plantin-Moretus officieel gehuldigd worden. Men zou hem zijn portret aanbieden, door Hendrik Luyten flink geschilderd. Maar op den gestelden dag lag Roosees ziek te bed en den 15en Juli was hij een lijk.

Niet zoodra was het nieuws van zijn overlijden te Antwerpen bekend, of men zag hoe hoog hij in zijne geboortestad werd geschat. Het College van Burgemeester en Schepenen vaardigde eene proclamatie uit aan de bevolking en besloot, dat om Roosees te vereeren, de stadsflag halfstok zou worden uitgestoken op het stadhuis en op den hoogen O. L. Vrouwentoren, dat eene nieuwe straat den naam van Max Roosees krijgen zou, dat de stadsoverheid de begrafenis plechtig

zou bijwonen met eene groote rouwkroon, en dat op den ganschen doortocht van den lijkstoet stadlantarens zouden branden, met rouwfloers omhangen. In België wordt zulke laatste eer alleen voor mannen van de hoogste verdiensten voorbehouden.

Roosees' begrafenis was dan ook buitengewoon indrukwekkend. Op 17 Juli l.l. verdrongen zich de vertegenwoordigers der officiële wereld naast vele bekende voor mannen der letteren, der kunst en der politiek vóór zijne fraaie woning in de Provinciestraat, die hij zelf gebouwd en smaakvol versierd had met schilderijen van Rubens, Jordaens, Van Dijck en enkele hedendaagsche meesters, en waar hij zijne vrienden en medestrijders zoo hartelijk en zoo gastvrij placht te ontvangen. In menig oog parelden tranen. Naar Vlaamsch gebruik werden talrijke lijkreden in het sterfhuis en op het Kielkerkhof uitgesproken. Eene onafzienbare ingetogene volksmenigte stond langs Antwerpen's straten en lanen geschaard om den grooten Antwerpenaar, den grooten Vlaming eene laatste roerende hulde te bewijzen.

Max Roosees was een man van hooge beteekenis voor de Nederlandsche letteren en voor de kunstgeschiedenis. Hij diende zijn volk en zijne moedertaal met eene hartstochtelijke liefde. Zijne vlekkeloos verleden was een toonbeeld van werkzaamheid en van toewijding. Zijne werkkraft was echt verbazend. In zijn vaderland, in Noord-Nederland, ja in de geheele beschaafde wereld, overal waar Plantijn en Rubens vereerd worden, zal zijn aandenken eerbiedig bewaard blijven.

Meirelbeke bij Gent, Aug. 1914.

